

Да ми наберишъ секакво цвекъ,
Бъло цървено, раменъ босильокъ,
Що ми го носѣтъ све юначина
Све юначина потъ фесо'и-те,
А девойки-те во пазу'и-те,
А дечина-та во рѣчина-та.“

248.

Посвѣршилъ сѣ дели Димо
Бъла Яна отъ Авлана,
Що си пѣрстенъ пѣрстенвало,
А на пѣрстенъ сто дукати.
Яна назотъ му вратила
Кошулицѣ коприненѣ,
Со бисеръ ꙗ поднизана,
Со дукати покитена.
Дошло ко'а, лепо време,
Ке ми о'итъ дели Димо
Дели Димо отъ Солуна
Да ми о'итъ во Авлана,
Да ми зематъ бѣла Яна.
Ми напра'илъ коньска кола,
По кола сѣ сто свато'и.
Димо коня разиграо,
Та ми падна войни копѣ,
Си убоди бѣло сѣрце.
Сѣ чудеетъ сто свато'и,
Али назотъ да сѣ вратѣтъ,
Аль по н'ѣста да си одѣтъ.

И го клале коньска кола,
Го покрѣе со япанджакъ,
Отидо'е во Авлана,
Њъ зедо'е бѣла Яна,
Њъ клado'е въ коньска кола.
И оделе, що оделе,
Край цѣрква сѣ приблизале,
Тѣпанъ удрилъ жалбо'ито;
Бѣла Яна ѣ притекна,
Поткрена япанджак-отъ,
Що да видить чудно чудо!
Дели Димо загубено.
И си сегна во джепо'и,
Си изваде фрушко ноже,
Сама себе сѣ загуби.
Отвори'е коньска кола,
Да изва'етъ зѣтъ, не'ѣста,
Зѣтъ, не'ѣста да венчаетъ;
Гледѣтъ оба загина'е,
Оба-та 'и закопа'е.

249.

Магда невѣста и Арапинъ.

Здодеа ми сѣ, Магда не'ѣсто,
Гори одещи, билки берещи,
Билки берещи, тебе леквещи.“ —
„Ни въ гори одай, цѣрниъ Арапино,